

Det gudomliga i varje människa

Jag var nyss på en resa till en storstad. I en fullsatt tunnelbanevagn kan man ägna sig åt ogenerat stirrande utan att någon uppmärksammar det eftersom de allra flesta människor inte tittar på varandra utan bara på sina mobiltelefoner. Man kan observera hur olika vi är. Vissa har helt nya skor, lortig jacka och kanske resväskan med sig. Vissa verkar vara på väg till jobbet. Någon är på väg hem med fulla matkassar. Andra är på väg till ett viktigt möte och någon ska till träningslokalen. Att ägna sig åt fantasifullt gissande kan vara roligt. Man kan förstås brodera ut sina fantasier och fundera över hur de lever sina liv och vad de jobbar med.

Egentligen vet man förstås ingenting. Oavsett hur bra jag gissar kan jag aldrig veta vem en människa är, bara av utseendet. Men håll med om att det är precis så här vi beter oss även i vår vanliga vardag. Vi bedömer alla vi möter utan att vi är riktigt medvetna om det, och skaffar oss säkerligen en hel del förutfattade meningar. Människan där inuti är däremot någon som man inte kan lära känna bara med hjälp av utseendet. Trots att man kanske sitter tillsammans med hundratals människor varje dag så sker det sällan, det jag vill kalla *verkliga möten*.

Annandag påsk handlar om ett möte. Lärjungarna i texten, som är hämtad från Lukasevangeliet, möter en person som de borde känna igen men deras ögon är förblindade. Under sin vandring på väg till byn Emmaus samtalar de med honom och han frågar vad som hänt. De ser honom klart och tydligt. Men utseendet är uppenbarligen främmande för dem. Främlingens tal och hans förklaringar likaså. Den uppståndne Jesus visar sig och blir tydlig genom sina handlingar. Det är först då lärjungarna känner igen honom. (Luk 24:13-35)

För oss som inte levde i tillsammans med Jesus och som alltså inte kan ha en klar bild av hur han ser ut, blir det förstås än mer problematiskt. Visst har vi en bild av hur han ser ut. Vi har väl alla sett en målning eller skulptur av Jesus. Men vad är det vi tycker är det viktigaste, när vi söker efter tecknen på den uppståndne? Går vi runt och letar efter en person som ser ut som på altartavlan i Västanfors kyrka eller borde vi kanske vända vår blick mot andra saker?

För mig finns det gott om tecken på att livet besestrar döden, på att ljuset vinner över mörkret och att det goda kommer att segra. Det är helt oundvikligt att inte tro på livets seger när det är vår. Tecknen finns överallt, runt omkring oss. Vi kanske tar det för givet och vi kanske inte ser dem hela tiden, men med blicken riktad åt rätt håll kommer vi att upptäcka att det är på det sättet.

Med en ny blick på våra medmänniskor, inte bara de okända vi möter i vimlet, så kanske vi till och med kan upptäcka en bit av det gudomliga i varje människa.

*Lars Frisk, teologistuderande IT-tekniker
lars.frisk@svenskakyrkan.se*